

Una circular de l'oficina central d'objectes perduts va alertar les autoritats: en qüestió de pocs dies s'havia trobat un nombre considerable de records que, orfes de propietaris, provocaven disturbis i desperfectes en el mobiliari urbà. El comunicat —de caràcter urgent— sol·licitava un seguit de mesures preventives, però, tot i la gravetat de l'avís, les altes instàncies administratives no van poder ser a temps d'aturar aquella munió crispada de records antisistema. Malgrat que es va convocar una comissió d'experts perquè analitzés el fenomen, una multitud escandalosa de conceptes nostàlgics ben aviat acamparia per la via pública, esgargamellant-se en favor d'una revolta pretèritament justa.

La població, que fins llavors havia adoptat un paper secundari, va començar a patir els primers símptomes d'aquell inaudit moviment revolucionari. un dels més rellevants va ser l'alteració de la mateixa rutina. Així, va entrar en la lògica del dia a dia veure individus que, amb l'hipotèlem a mig gas, es quedaven palplantats al carrer —claus de casa en mà— perquè els havia fugit del cap l'adreça on vivien. També seria una constant el fet que, a causa de l'afebliment gradual de la memòria, la gent confongués les amistats, s'abracés a desconeguts o canviés inversemblantment de professió: emèrits acadèmics en llengües mortes s'enfilaven als camions de bombers per anar a apagar focs, cirurgians il·lustres suplien les funcions de les caixeres de supermercat i, fins i tot, s'havien vist directius encorbatats de grans multinacionals escombrant voreres i parcs mentre, distrets, xiulaven a ple pulmó.

Dins aquell despropòsit hilarant de desorientació col·lectiva, les consultes al psicòleg van disparar-se, però el surrealisme de les escenes viscudes va desestimar incórrer en aquest tipus d'ajuda: ni els pacients no recordaven els motius pels quals s'estiraven al divan, ni els professionals més contrastats no sabien com manegar el catàleg dels complexos més elementals. Aviat la memòria humana seria declarada zona catastròfica i els negocis fraudulents aflorarien aprofitant el buit mental que presentaven molts ciutadans. A canvi de preus prohibitius s'oferien records de segona mà amb els quals es podia trampejar la situació i reconduir una biografia escapçada. També en van circular uns de més econòmics (sens dubte adulterats) que presentaven tares i alteraven més del compte un ja de per si precari sistema memorialístic. La necessitat de tornar a ser algú amb un passat únic i intransferible va generar una allau d'oferta i de demanda difícil de contenir.

Les forces de l'ordre públic, desbordades, van haver de mobilitzar els antiavalots i, després d'efectuar càrregues policials i de practicar algunes detencions sonades, l'Administració cediria a negociar amb els records exaltats. Els delegats governamentals ben aviat comprovarien que entre les mans tenien un problema més

gruixut del que es pensaven. Entre les millores laborals reclamades —flexibilitat horària, ampliació del descans setmanal, renovació del conveni col·lectiu...—, els records posaven especial èmfasi en les polítiques de gènere. Exigien al propietari de torn que a l'hora de fer-los servir apliqués unes coordenades de nostàlgia adaptades a la paritat del nou segle. Demanaven que cada cert període el cervell humà fes desfilar el mateix nombre de records que estaven pastats en gènere masculí com en femení. També volien més sensibilització per part del que anomenaven la patronal neuronal i, per això, reclamaven que els companys amb més antiguitat gaudissin d'importants avantatges fiscals. A més a més, denunciaven la intromissió professional que practicaven molts humans, els quals gosaven tergiversar escenes del passat en benefici propi o pel simple fruit gratuït de la imaginació, un fet gravíssim que anava en contra del seu codi deontològic.

Després de mesos de dures i llargues negociacions, en les quals les relacions van fregar el límit de la ruptura, es va arribar a un acord de mínims. Els conceptes manifestants reprendrien les seves tasques amb normalitat, la ciutadania tornaria a fer un ús complet i rigorós de la memòria i, al seu torn, el govern es comprometria a vetllar perquè els propietaris apliquessin les demandes exigides pels seus propis records. Però la por que el passat retornés brandant més drets i collant la paciència del govern (amb l'amenaça sempre latent d'una vaga indefinida) va precipitar les investigacions farmacèutiques. La comunitat científica va ser convocada perquè estudiés la possibilitat de poder prescindir, en un futur més proper que llunyà, del passat més remot i molest. L'argumentació se sustentava en el fet que desactivar sindicalment els records era vital per a la salut de l'erari públic, una acció sens dubte dolorosa però que havia de prevaler per sobre de qualsevol escrúpol moral i professional.

Les primeres proves van apuntar que mitjançant una barreja de substàncies opiàcies amb petites dosis d'analgèsics (i un altre component químic que no es va voler desvelar) era possible una esterilització satisfactòria dels records. No van passar gaires mesos perquè s'anunciés la vacuna que domesticava la memòria en un termini relativament curt. El problema sorgiria en constatar que la ciutadania necessitava recórrer de tant en tant al passat per bastir el propi present, i els científics van haver de treballar en una altra direcció: fabricar sucedanis que emulessin l'activitat neuronal que els records segregaven. Però, quan les investigacions semblava que tocaven l'objectiu proposat, la revolució preterita va tornar a esclatar, i aquest cop ho féu amb més virulència i encert.

Al crit unànim d'"Els records també tenim dret a tenir records!" es va estendre una insurrecció fins llavors mai no vista. Els conceptes revoltats saltaven dels cervells dels ciutadans amb l'excitació pròpia dels que són conscients que participen en un moment cabdal. Aprofitant la descol·locació general i la falta de rapidesa del govern, es van enfilear al poder servint-se d'un cop d'estat fulminant. Per fi, la memòria podria gestionar la realitat al seu gust, i ho faria transgredint els límits temporals més

elementals i amb un punta de venjança en les seves accions retroactives. I és que els records no es van estar de recrear les seqüències històriques més compromeses i d'alt risc per a la humanitat, com tampoc no van filar prim a l'hora de ressuscitar els personatges més dèspotes que havien fet enrogir de vergonya aliena la dignitat humana. D'aquesta manera van voler escarmentar la incomprensió ciutadana fent-los partícips dels cicles més negres del món.

I va ser així com als fonaments del nou organigrama governamental ja no els va caldre haver de patir les sotragades de les ingerències tendencioses dels humans. Ara bé, allò que no van preveure va ser el fet tangible que la història és història i, com a tal, l'epicentre de gravetat que la sosté en l'espai i el temps és un fatídic moviment de forces cícliques...

... i és que, un bon matí, una circular de l'oficina central de ciutadans perduts va alertar les autoritats: en qüestió de pocs dies s'havia trobat un nombre considerable d'individus desvagats que provocaven disturbis i desperfectes en el mobiliari urbà.